# Р Е Ш Е Н И Е
**№ 43349**

гр. София, 05.11.2026 г.

**В ИМЕТО НА НАРОДА**

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД**, **Трето отделение 75 състав,** в публично заседание на 02.11.2026 г. в следния състав:

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **10865** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба на В. В. И. от [населено място],[жк], ул. „Н. Х. (1-ва)“ № 8, подадена чрез адв. П. Д., срещу Заповед № 26-0359-000058/01.08.2026 г., издадена от полицейски инспектор в Областна дирекция на вътрешните работи – Л., Районно управление (РУ) – Т., за прилагане на принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ ЗДвП – временно отнемане на свидетелство за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца. Оспорената ПАМ е приложена поради извършено нарушение по чл. 175, ал. 3 ЗДвП. Мярката се основава на констатацията от АУАН № 3341962 от 01.08.2026 г., че на същата дата, около 22:44 часа, В. В. И. управлява в [населено място], [улица], с посока на движение от [населено място] към центъра на [населено място], лек автомобил „С. Г. В.“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на И. В. С., който е със служебно прекратена регистрация.
В жалбата се твърди, че оспореният акт е издаден в нарушение на процесуалните правила и материалния закон, тъй като липсват данни водачът да е надлежно уведомен за служебната дерегистрация на автомобила. Останалите доводи касаят съразмерността на мярката и настъпилите от нея вреди. Жалбоподателят счита, че не са налице материалните предпоставки за прилагане на ПАМ от вида на посочената в чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ ЗДвП. Претендират се разноски.
Ответникът – полицейски инспектор в Областна дирекция на вътрешните работи – Л., РУ

– Т., с писмото, придружаващо административната преписка, изразява становище за неоснователност на жалбата.
Административен съд – София-град, III отделение, 75. състав, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:
На 01.08.2026 г. срещу В. В. И. е съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № 3341962 за това, че на същата дата в [населено място], [улица], с посока на движение от [населено място] към центъра на [населено място], управлява лек автомобил „С. Г. В.“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на И. В. С., като при извършената проверка е установено, че автомобилът е със служебно прекратена регистрация от 10.02.2026 г. на основание чл. 143, ал. 10 ЗДвП – поради липса на застраховка „Гражданска отговорност“. Извършеното нарушение е квалифицирано по чл. 140, ал. 1, предл. 1 от ЗДвП – водачът управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред.
При тези описани в АУАН данни е издадена процесната ЗППАМ по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ ЗДвП, с която за извършено нарушение по чл. 175, ал. 3 ЗДвП на В. В. И. е наложена принудителна административна мярка „временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца“.
В хода на съдебното производство са приети като доказателства представените с жалбата документи, приобщените към административната преписка, включително допълнително представените от жалбоподателя доказателства за сключена застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите.
При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:
Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК от активнолегитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, а разгледана по същество е основателна.
Съгласно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а проверява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.
Според чл. 172, ал. 1 ЗДвП (редакция ДВ, бр. 64 от 2025 г., в сила от 7.09.2025 г.) принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 2б, 4, т. 5, буква „а“, т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2б не се издава и табелите с регистрационен номер и свидетелството за регистрация на моторното превозно средство не се отнемат, ако глобата за извършеното нарушение бъде заплатена в момента на налагането ѝ. Когато в срока по чл. 171, т. 2б глобата за извършеното нарушение бъде заплатена, принудителната административна мярка се прекратява.
Предвид посочената регламентация и представените с преписката Заповед № 812з-1632 от 02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи и Заповед № 295з-293 от 30.01.2025 г. на директора на ОДМВР – Л., съдът намира, че оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган.
Същият е в изискуемата писмена форма, като формално съдържа фактически и правни основания за неговото издаване.
Независимо от това съдът намира, че заповедта е издадена в нарушение на материалния закон.

Разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ на ЗДвП (ДВ, бр. 64 от 2025 г., в сила от 7.09.2025 г.) предвижда налагане на принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелство за управление на моторно превозно средство на водач, който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от шест месеца за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5 от ЗДвП. Посочената разпоредба съдържа различни състави на нарушения, при които се налага едно и също административно наказание на водача.
С издадения срещу жалбоподателя АУАН е констатирано извършено нарушение по чл. 140, ал. 1, предл. 1 ЗДвП, която норма разпорежда, че по пътищата, отворени за обществено ползване, се допускат само моторни превозни средства и ремаркета, които са регистрирани и са с табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места. Тази норма сама по себе си не предвижда конкретно правило за поведение и съответно налагане на санкция, а определя единствено изискванията, на които трябва да отговарят съответните ППС за движение по републиканската пътна мрежа.
Според нормата на чл. 140, ал. 2 ЗДвП условията и редът за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и редът за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства се определят с наредба на министъра на вътрешните работи, съгласувана с министъра на транспорта и съобщенията и министъра на отбраната. Това е Наредба № I-45 от 24.03.2000 г. за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства.
Според разпоредбата на чл. 18б, ал. 2 от цитираната наредба при служебно прекратяване на регистрацията на основание чл. 18б, ал. 1, т. 8, вр. чл. 18, ал. 1, т. 2 се уведомява собственикът на превозното средство, посочен в регистъра. Изискване за уведомяване е въведено и в разпоредбата на чл. 574, ал. 10 от Кодекса за застраховането (КЗ), според която Информационният център уведомява собствениците на превозни средства, за които не е сключен договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите или сключеният застрахователен договор е бил прекратен и не е подновен, и им дава срок 14 дни от датата на изпращане на уведомлението да представят доказателства за наличие на сключен и действащ застрахователен договор за тази застраховка. По силата на чл. 574, ал. 11 КЗ компетентните органи по ал. 1 предприемат мерки за спиране от движение на превозните средства или на средствата за обществен превоз на пътници и/или за налагане на съответните административни наказания, когато не е била сключена задължителна застраховка. Когато в срока по ал. 10 не са били предоставени доказателства за сключен договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, Гаранционният фонд уведомява органа по ал. 1, т. 1 да прекрати регистрацията на превозното средство.
В конкретния случай липсват данни собственикът на автомобила, управляван от жалбоподателя, да е бил уведомен както от Информационния център, така и от органите на „Пътна полиция“ за служебното прекратяване на регистрацията на МПС поради липса на сключена застраховка „Гражданска отговорност“. Същевременно в настоящото

производство е представено от страна на оспорващия копие на застрахователна полица, от което е видно, че застраховка за процесния автомобил е сключена на 03.08.2026 г. – веднага след проверката, което сочи, че констатираното нарушение е преустановено.
Съгласно разпоредбата на чл. 143, ал. 10 ЗДвП служебно се прекратява регистрацията на пътни превозни средства, за които е получено уведомление от Гаранционния фонд по чл. 574, ал. 11 от Кодекса за застраховането. Служебно прекратената регистрация на пътно превозно средство се възстановява служебно при предоставени данни за сключена застраховка от Гаранционния фонд по реда на чл. 574, ал. 6 или по желание на собственика след представяне на валидна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите.
При тези данни съдът намира, че оспорената заповед се явява незаконосъобразна и като такава следва да бъде отменена.
С оглед изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 1 АПК жалбоподателят има право на разноски. Същите възлизат на 505,11 евро, от които 5,11 евро за държавна такса и 500,00 евро заплатен в брой адвокатски хонорар.
По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 АПК Административен съд – София-град, III отделение, 75. състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед № 26-0359-000058/01.08.2026 г., издадена от полицейски инспектор в Областна дирекция на вътрешните работи – Л., Районно управление – Т..
ОСЪЖДА Областна дирекция на вътрешните работи – Л. да заплати на В. В. И. разноски по делото в размер на 505,11 евро (петстотин и пет евро и 11 евроцента).
Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5, изр. последно от ЗДвП.
Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на преписи от него по реда на чл. 137 от АПК.